

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Szak/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0925100198
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0925100198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca), zo sudkyne JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a zo sudcu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., vo veci žalobcu: M. H., narodený XX. S. XXXX, štátna príslušnosť: Tadžická republika, bez cestovného dokladu, s povolením na trvalý pobyt na Ukrajine na adrese: K. K. č. XX, H., toho času: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo dňa 17. marca 2025, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. 17Saz/1/2025-54 zo dňa 9. apríla 2025, takto

rozhodol:

- Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania neprisúva.

odôvodnenie:

I. Konanie na správnom súde

1. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom z 9. apríla 2025, č. k. 17Saz/1/2025-54 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), zamietol správnu žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č.: PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo dňa 17. marca 2025 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“ alebo „preskúmané rozhodnutie“) s návrhom, aby správny súd rozhodnutie o zaistení zrušil a zároveň, aby nariadil, aby bol žalobca bezodkladne prepustený zo zaistenia.

2. Rozhodnutím o zaistení žalovaný s odkazom na ustanovenie § 125 ods. 4, § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z. z.“) rozhodol, že zaisťuje žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. S odkazom na ustanovenie § 88a ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia najviac do 19. septembra 2025. Podľa § 88a ods. 3 s poukázaním na §88 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z. je žalobca umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

3. Žalovaný v podstatnom preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že (i) žalobca sa dňa 19. decembra 2024 dostavil na správny orgán s úmyslom požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky; (ii) žalovaný zhrnul skutkové zistenia týkajúce sa „azylovej minulosti“ žalobcu konštatujúc, že v jeho prípade sa jedná o druhú žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky (prvýkrát žalobca žiadal o udelenie azylu dňa 4. mája 2022 pričom konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bolo právoplatne ukončené dňa 2. januára 2023 tak, že žalobcovi azyl udelený nebol a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana); (iii) žalovaný ďalej konštatoval, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo dňa 24. januára 2024 bol žalobca prepustený z vydávacej väzby;

(iv) žalovaný potom zhrnul jednotlivé konania týkajúce sa následného zaistenia žalobcu uzatvárajúc, že dňa 19. decembra 2024 bolo zaistenie žalobcu ukončené a v ten istý deň sa žalobca dostavil na správny orgán s úmyslom požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky; (v) žalovaný uviedol, že žalobcovi bolo rozhodnutím migračného úradu zrušené dočasné útočisko a dňa 18. júla 2024; (vi) následne dôvodil, že dňa 20. decembra 2024 vydalo Oddelenie azylu PZ Humenné Rozhodnutie o zaistení Čp.: PPZ- HCP-PO12-22-008/2024-AV podľa § 88a ods. 1. písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku, kde bola stanovená dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 19. apríla 2025; (vii) uviedol, že dňa 20. decembra 2024 bol žalobca na základe Rozhodnutia o zaistení Čp.: PPZ-HCP-POI 2-22-008/2024-AV vydaného Oddelením azylu PZ Humenné umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce; (viii) dňa 17. marca 2025 bola na Oddelenie azylu PZ Humenné doručená informácia z Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) o tom, že najvyšší správny súd zamietol kasačnú sťažnosť podanú Oddelením azylu PZ Humenné voči rozsudku Správneho súdu v Košiciach a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia; (ix) vychádzajúc z uvedeného Oddelenie azylu PZ Humenné vydalo príkaz na prepustenie žalobcu zo zaistenia a zároveň podľa § 88a ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z. s poukázaním na § 88 ods. 12 zákona č. 404/2011 Z. z. písomne požiadalo UPZC Sečovce, aby účastníkovi konania vydal rozhodnutie o zaistení, pretože existuje iný dôvod na jeho zaistenie, a to na zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z.; (x) žalovaný potom opísal dôvody žiadosti Oddelenia azylu PZ Humenné; (xi) vychádzajúc z uvedeného žalovaný vyhodnotil účelnosť zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. s poukázaním na uvedené odôvodnenie žiadosti konštatujúc, že je možné dôvodne predpokladať, že žalobca predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody; (xii) podľa žalovaného je preto v prípade žalobcu dôvod na postup podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z.; (xiii) žalovaný taktiež odôvodňoval dĺžku doby zaistenia, pričom uviedol, že podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia; (xiv) nakoniec žalovaný zdôvodnil aplikáciu ustanovenia § 89 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 404/2011 Z. z. konštatujúc, že napriek skutočnosti, že účastník konania ako žiadateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky má ubytovanie a všetky ďalšie potreby vrátane voľného pohybu zabezpečené v azylovom zariadení, účastníkovi konania nemôže uložiť povinnosť hlásenia pobytu, resp. zložiť peňažnú záruku v zmysle citovaného ustanovenia, nakoľko má za to, že pri uložení takejto povinnosti by mohlo dôjsť k ohrozovaniu bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

4. Žalobca napadol preskúmané rozhodnutie správnu žalobou zo dňa 25. marca 2025. Správny súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal najmä v intenciách § 191 a § 206 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a § 2, § 88a a § 90 zákona č. 404/2011 Z. z. a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 229 SSP rozsudkom zamietol.

5. Správny súd v úvode napadnutého rozsudku zhrnul priebeh administratívneho konania, obsah správnej žaloby, vyjadrenia žalovaného a citoval ním aplikované právne normy. Následne (v bode 58) sumarizoval sporné a nesporné skutočnosti nasledovne: „Medzi účastníkmi konania nebola spornou skutočnosť, že po prepustení žalobcu zo zaistenia dňa 19.12.2024 sa žalobca sám dobrovoľne dostavil pred žalovaného a požiadal o udelenie azylu v záchytnom tábore Humenné. Spornou skutočnosťou medzi účastníkmi konania bola účelnosť zaistenia žalobcu z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.“

6. Správny súd potom uviedol, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné sa dňa 14. marca 2025 oboznámil s písomnosťou stupňa utajenia „Vyhradené“, na základe čoho nadobudol podozrenie, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu a verejný poriadok. V tejto súvislosti ďalej správny súd dôvodil, že „Správny súd sa zároveň oboznámil s obsahom uvedených utajovaných písomností a konštatuje, že z ich obsahu možno vyvodiť záver o odôvodnenosti rozhodnutia žalovaného postupom podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov o zaistení žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu ako aj verejného poriadku. Možno konštatovať, že žalovaný vychádzal z informácií, ktoré naznačovali, že žalobca môže predstavovať riziko pre verejný poriadok ako aj bezpečnosť štátu. Žalovaný, ako orgán príslušný podľa § 125 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov konal tak, aby bola zabezpečená ochrana verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Na základe prezumpcie správnosti, ktorá vychádza z predpokladu, že informácie a stanoviská poskytnuté oprávnenými subjektmi sú pravdivé a relevantné, žalovaný aj vychádzal pri vydaní napadnutého rozhodnutia.“ (bod 69 napadnutého rozsudku). Dôvodiac,

že má vedomosť o viacerých konaniach vedených voči osobe žalobcu na Správnom súde v Košiciach, potom správny súd sumarizoval skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu, správneho súdu a najvyššieho správneho súdu (bod 63 napadnutého rozsudku).

7. K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci správny súd uviedol, že táto nie je dôvodná. Poukázal pritom na skutočnosť „... že dňa 14.03.2025 sa riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné oboznámil s písomnosťou stupňa utajenia „Vyhradené“. Obsahom predmetnej písomnosti bola správa obsahujúca skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na postup v zmysle ustanovenia §88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku ako aj tým, že dňa 19. februára 2025 bola z Národnej ústredne SIRENE na Oddelenie azylu PZ Humenné doručená informácia, že k uvedenému dňu sú k účastníkovi konania evidované nasledujúce aktuálne záznamy: 1. Francúzsky záznam - podľa čl. 24 Nariadenia 2018/1861 o SIS (zákaz vstupu a pobytu) vytvorený dňa 25.04.2022 Policajnou prefektúrou Paríž, platný do 25.04.2062 z dôvodu napojenia osoby na radikálne islamské hnutie a hrozby pre verejnú bezpečnosť s dôležitou poznámkou "násilný". 2. Slovenský záznam - podľa čl. 3 Nariadenia 2018/1860 o SIS (návratové rozhodnutie doprevádzané zákazom vstupu na dobu 10 rokov) vytvorený dňa 19.12.2024 na základe Rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, č.p.: PPZ-HCP-P09-3-015/2024-AV. Pre bližšie informácie Vám odporúčame obrátiť sa priamo na príslušný slovenský orgán (OHK PZ Košice - letisko). Zároveň v odôvodnení žalovaný uviedol, že pri lustrácii vykonanej v UPZC Sečovce dňa 19.12.2024 mal žalobca v schengenskom informačnom systéme uvedenú iba dôležitú poznámku v zázname Francúzskej republiky, že je násilný a je potrebné kontaktovať NU Sirene. Žalovaný zároveň uviedol, že s poukázaním na uvedené a predovšetkým na francúzsky záznam doručený z NU Sirene je možné dôvodne predpokladať, že žalobca je napojený na radikálne hnutie a predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody. Na základe uvedených skutočností žalovaný uviedol v odôvodnení rozhodnutia, že v prípade žalobcu je dôvod na postup podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, teda zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.“

8. Správny súd ďalej napadnutý rozsudok odôvodnil konštatovaním, že (i) „V reakcii na námietku neurčitosti výroku rozhodnutia, správny súd len stručne uvádza že to, či je žalobca zaistený z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, resp. z oboch, jasne a určito vyplýva z výroku rozhodnutia, ktorý deklaruje určitý právny stav, ktorému korešponduje aj jeho odôvodnenie z ktorého vyplýva, že žalobca predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody. Vzhľadom na uvedené túto námietku žalobcu vyhodnotil správny súd za nedôvodnú.“ (bod 70 napadnutého rozsudku) a následne (ii) záverom, že „Zároveň podľa názoru správneho súdu pre záver žalovaného o existencii bezpečnostného rizika žalobcu postačuje zistenie, že takáto možnosť je najpravdepodobnejším vysvetlením doterajších skutkových zistení a že na základe dostupných údajov sa tieto javia byť významne pravdepodobnejšie ako iné do úvahy pripadajúce vysvetlenia. V posudzovanom prípade žalovaný vnímal u žalobcu bezpečnostné riziko v súvislosti s vyššie popísanými skutočnosťami, ktorých existenciu a mieru obsahu ich pravdivosti, súd nemá dôvod spochybňovať. Reálne nebezpečenstvo pritom neznamená istotu, ale určitú mieru pravdepodobnosti, že existuje ohrozenie bezpečnosti štátu ako aj verejného poriadku, a v danom prípade podľa súdu existujú závažné dôvody sa domnievať, že takéto bezpečnostné riziko u žalobcu existuje.“ (bod 72 napadnutého rozsudku).

9. Čo sa týka námietky žalobcu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi je obsah utajenej písomnosti neznámy, nemôže byť na obsahu tejto písomnosti založené rozhodnutie o zaistení, správny súd svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na princípy dobrej správy a ich presadzovanie prostredníctvom rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva Poukázal na čl. 41 Charty základných práv Európskej únie, konštatujúc, že „... do práva na dobrú správu sa zahŕňa najmä: a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať; b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva; c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia. S poukazom na rešpektovanie oprávnených záujmov dôvernosti, by pripojenie uvedených správ do administratívneho spisu podliehalo špeciálnemu režimu ustanoveného zákonom č. 215/2004 Z. z. s tým, že je vylúčené automatické nahliadnutie do týchto podkladov žalobcovi, prípadne jeho právnej zástupkyňi, bez súhlasu pôvodcu správy.“ Vychádzajúc z uvedeného následne správny súd dôvodil, že „K využitiu alternatív zaistenia žalovaný uviedol, že nevyužil jednu z alternatív zaistenia, ktoré zákon o pobyte cudzincov explicitne vyjadruje, práve z dôvodu, že žalobca je žiadateľom o azyl, u ktorého je podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu ako aj verejného poriadku. Z uvedených dôvodov sa žalovaný

rozhodol pre prísnejšie opatrenie, ktoré smeruje k ochrane verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Súd mal za to, že tejto argumentácii žalovaného možno prisvedčiť. Vzhľadom na špecifickosť dôvodu zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ktorým je potreba ochrany bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, je len ťažké si predstaviť, že na dosiahnutie tohto účelu zaistenia je možné využiť iné, menej závažné prostriedky, ako je zaistenie.“

10. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov správny súd správnu žalobu v celom rozsahu podľa § 229 SSP zamietol, pričom o trovách konania rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) ich náhradu nepriznal z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému podľa § 168 SSP ich náhradu nepriznal, keďže nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a o náhradu trov konania žalovaný ani nežiadal.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

11. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a nariadi žalovanému, aby neodkladne prepustil žalobcu zo zaistenia. Dôvody kasačnej sťažnosti žalobca vymedzil v jej úvode odkazom na (i) ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g) SSP (správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci) a (ii) ustanovenie § 440 ods. 1 písm. f) SSP (správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces).

12. Dôvod kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) SSP žalobca formuloval tak, že ho správny súd naplnil neurčitosťou, nepresvedčivosťou a nedostatočnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku. Namietal, že správny súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevyrovnal ani so žalobnými bodmi, ani s argumentáciou žalobcu prednesenou prostredníctvom jeho právnej zástupkyne na pojednávaní konanom dňa 9. apríla 2025. V tejto súvislosti uviedol: „Správny súd sa nevysporiadal predovšetkým s otázkou, do akej miery zodpovedá požiadavke spravodlivosti súdneho konania stav, kedy napriek tomu, že rozhodnutie o zaistení je založené na utajovanej skutočnosti, s ktorou sa žalobca nemal možnosť oboznámiť a s ktorou, ak by sa aj oboznámila jeho právna zástupkyňa, nemohla by o obsahu tejto utajenej skutočnosti informovať žalobcu a žalobca by tak nemohol k tejto skutočnosti zaujať stanovisko.“ V tomto kontexte poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 17/2022 a sp. zn. PL. ÚS 8/2016. Žalobca zdôraznil, že v situácii, keď rozhodnutie správneho orgánu je opodstatnené obsahom utajovaných písomností, s ktorými sa síce oboznámil správny orgán, avšak tieto skutočnosti zostali žalobcovi naďalej neznáme, vznikol stav, že žalobcovi nebolo umožnené predložiť svoje argumenty proti obsahu utajovaných písomností. Poukázal taktiež na Smernicu Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 2023/977 z 10. mája 2023, ktorej relevantnú časť citoval. Následne žalobca zdôraznil, že pred správnym súdom poukázal na ním predložené početné dôkazy o charaktere režimu v Tadžikistane, ako aj o svojej príslušnosti k politickému opozičnému hnutiu Skupina 24. Uviedol, že aktívne podporoval toto opozičné politické hnutie a vyjadroval svoju nespokojnosť s režimom prostredníctvom účasti v programoch ako napríklad „Hlas ľudu“ a „Pravda a lži“. Taktiež poukázal na list verejného ochrancu práv z 8. januára 2024, ktorého obsah bližšie opísal. Namietal, že správny súd nijakým spôsobom nereagoval na konkrétny obsah týchto listín a nevysporiadal sa ani s argumentáciou žalobcu, že práve takýto spôsob konania orgánov Tadžickej republiky, teda šírenie nepravdivých obvinení z príslušnosti k radikálnym hnutiam, je súčasťou prenasledovania politických oponentov. Následne zdôraznil, že absencia odôvodnenia takéhoto rozhodnutia je znepokojujúca v kontexte opakovaných námietok žalobcu, že vo Francúzsku, kde má byť vytvorený záznam o jeho násilnosti, nikdy nebol, a že na Ukrajine žil bez toho, aby voči nemu boli zo strany štátnych orgánov vykonané akékoľvek úkony, ktoré by zodpovedali jeho statusu prívrženca radikálneho islamského hnutia.

13. Dôvod kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) SSP (nesprávne právne posúdenie veci) žalobca identifikoval v tom, že pokiaľ ustanovenie § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. umožňuje zaistiť žiadateľa o azyl v situácii možného ohrozenia buď štátu alebo verejného poriadku, potom zo samotného rozhodnutia musí byť zrejmé, či žiadateľ o azyl ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ohrozuje verejný poriadok. Následne žalobca citoval ustanovenie § 2 ods. 1 písm. l) a písm. m) zákona č. 404/2011 Z. z. argumentujúc, že uvedené ustanovenia definujú ohrozenie bezpečnosti štátu konkrétnym spôsobom a ohrozenie verejného poriadku iným, rovnako konkrétnym spôsobom. Dôvodil, že správny súd nerozlišoval medzi skutočnosťami napĺňajúcimi hypotézu ohrozenia bezpečnosti štátu, alebo ohrozenia verejného poriadku. V tom vzhladol nesprávne právne posúdenie veci. Následne správneho súdu vytkol, že jeho konštatovanie, že utajené písomnosti naznačujú, že žiadateľ o azyl môže predstavovať riziko, znamenajú najintenzívnejší zásah do osobnej slobody, avšak

iba „pre istotu“. Žalobca správneho súdu taktiež vytkol, že jeho záver o tom, že pri poskytovaní informácií spravodajskými službami je potrebné vychádzať z prezumpcie ich správnosti, predstavuje ďalší prvok nesprávneho právneho posúdenia veci. Akcentoval skutočnosť, že spravodajské informácie sú informácie prakticky neveriteľné. Dôvodil, že táto skutočnosť vylučuje možnosť, že by mali byť posudzované bez kontextu s inými známymi skutočnosťami.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 9. júna 2025, v ktorom v podstatnom uviedol, že (i) preskúmané rozhodnutie nie je založené na utajovanej písomnosti, s ktorou sa žalobca nemal možnosť oboznámiť, ale pri vydávaní rozhodnutia sa žalovaný opieral o informáciu, ktorá bola dňa 19. februára 2025 z národnej ústredne SIRENE doručená na Oddelenie azylu PZ Humenné; (ii) následne citoval článok 21 a článok 25 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2018/1861 z 28. novembra 2018; (iii) v súvislosti s listinou, ktorú žalobca pripojil ku kasačnej sťažnosti (list verejného ochrancu práv zo dňa 8. januára 2024) žalovaný uviedol, že extradičné konanie nie je predmetom tohto konania, nakoľko žalobca je žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a bol ako žiadateľ o azyl aj zaistený; (iv) zdôraznil, že žalovaný pri vydávaní rozhodnutia o zaistení vychádzal zo všetkých dostupných informácií k osobe žalobcu, ktoré tvorili v čase vydania rozhodnutia o zaistení podklad k vydaniu predmetného rozhodnutia; (v) v závere uviedol, že zaistenie žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. bolo potrebné z dôvodu ohrozenia bezpečnosti štátu, ako aj z dôvodu ohrozenia verejného poriadku, nakoľko v tomto prípade možné súbežné ohrozenie bezpečnosti štátu a bezpečnosti verejného poriadku nemožno vylúčiť. Žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu potvrdil v celom rozsahu.

15. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo sťažovateľovi doručené dňa 10. júna 2025 na vedomie.

III.

Právny názor kasačného súdu

III.A Procesný postup kasačného súdu

16. Senát najvyššieho správneho súdu (ďalej tiež „kasačný súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalobca v skrátenej lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. b) SSP] preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Senát najvyššieho správneho súdu rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho správneho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. júna 2025 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP). Pred vyhlásením rozsudku sa členovia senátu najvyššieho správneho súdu oboznámili s obsahom utajovanej časti (písomnosti) administratívneho spisu.

III.B Aplikované právne predpisy

17. Podľa článku 3 Dohovoru, nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

18. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

19. Podľa článku 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

20. Podľa článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

21. Podľa článku 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, osobná sloboda sa zaručuje.

22. Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa § 2 ods. 1 písm. l) zákona č. 404/2011 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú

celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

24. Podľa § 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 404/2011 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením verejného poriadku porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

25. Podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z., policajť je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

26. Podľa § 88a ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z., žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

27. Podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z., štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

28. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z., policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

29. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

30. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

31. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

III.C Vymedzenie predmetu právneho posúdenia

32. Žalobca sa kasačnou sťažnosťou domáha prieskumu rozsudku správneho súdu, ktorým tento (z dôvodov bližšie opísaných v časti I odôvodnenia tohto rozhodnutia vyššie) zamietol správnu žalobu žalobcu smerujúcu proti rozhodnutiu o zaistení. Najvyšší správny súd preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie o zaistení, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu.

33. Žalobca dôvody kasačnej sťažnosti vymedzil jednak odkazom na ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP, jednak ich následným podrobnejším opisom (viď časť II odôvodnenia tohto rozhodnutia vyššie). Podstata námietok, ktoré žalobca kvalifikoval ako nesprávny procesný postup správneho súdu, ktorým tento žalobcovi znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, bola vyjadrená v prvej časti kasačnej sťažnosti. Uvedené námietky spočívali jednak v (i) žalobcom tvrdenej neurčitosti, nepresvedčivosti a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku; jednak (ii) v konštatovaní, že rozhodnutie správneho orgánu vychádza (je opodstatnené) z utajovaných písomností, ktoré však zostali žalobcovi neznáme, čím vznikol stav, že nemal možnosť predložiť svoje argumenty proti obsahu týchto utajovaných písomností. Žalobca pritom poukazoval na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/2022 a sp. zn. PL. ÚS 8/2016. Žalobca sám poukázal na vzájomnú prepojenosť vyššie uvedených dvoch námietok

(nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku a nemožnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia; vid' citácia v bode 12 vyššie).

34. Úvodom kasačný súd uvádza, že v prejednávanej veci nebolo sporným, že žalobca sa dostavil na Oddelenie azylu PZ Humenné dňa 19. decembra 2024 a požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Status žalobcu, ako žiadateľa o udelenie azylu preto zakladal dôvod na aplikáciu ustanovení § 88a a nasl. zákona č. 404/2011 Z. z. Naopak, sporným v prejednávanej veci bolo, či je v prípade žalobcu daný dôvod na jeho zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. Uvedené ustanovenie oprávňuje policajný orgán zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Správny orgán opodstatnenosť postupu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. v podstatnom odôvodnil tým, že (i) „... dňa 14.03.2025 sa riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné oboznámil s písomnosťou stupňa utajenia „Vyhradené“, ktorej pôvodcom bola Protiteroristická centrála MV SR Bratislava, evidovaná pod č.p. PPZ-PTC-MTEREX-2025/17-004-V zo dňa 12.02.2025. (Pozn. ďalej taktiež „utajovaná listina“) Obsahom predmetnej písomnosti bola správa SIENA z Bezpečnostnej služby Ukrajiny spracovaná k osobe M. H. obsahujúca skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na postup v zmysle ustanovenia § 88a ods. 1 písm. d) zákona ...“ a (ii) „S poukázaním na uvedené a predovšetkým na francúzsky záznam doručený z NÚ Sirene je možné dôvodne predpokladať, že účastník konania je napojený na radikálne islamské hnutie a predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody.“. Abstrahujúc podstatu uvedeného správny orgán dôvod zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. artikuloval/vzhliadol v dôvodnom predpoklade, že je tento „napojený na radikálne islamské hnutie a predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody“. Tento dôvod bol žalobcovi z obsahu preskúmaného rozhodnutia známy a žalobca ho následne konfrontoval/rozporoval obsahom svojich tvrdení a argumentácie v konaní pred správnym súdom.

35. Žalobca, namietajúc dôsledky nemožnosti oboznámiť sa s obsahom utajovanej listiny, poukazoval na recentnú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa posudzovania ústavnosti časti ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z. Dôvodil, že ním uvádzané nálezy ústavného súdu podporujú jeho námietku, že nemožnosť oboznámenia sa s obsahom utajovanej listiny predstavuje porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Najvyšší správny súd sa s uvedenou námietkou ani so súvisiacimi tvrdeniami žalobcu nestotožnil, naopak dospel k záveru, že osobitne právne posúdenie ústavného súdu obsiahnuté v náleze č. k. PL. ÚS 17/2022-96 zo dňa 13. decembra 2023 (ďalej len „nález sp. zn. PL. ÚS 17/2022“) svedčí správnosti postupu a rozhodnutia správneho súdu. Ústavný súd vo veci PL. ÚS 17/2022 posudzoval súladnosť ustanovení a § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. s čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Podľa v danom čase účinného znenia § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak stanovisko podľa § 125 ods. 6 obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu. Išlo teda o stav (právnú úpravu), keď samotný nesúhlas s udelením trvalého pobytu (bez ohľadu na jeho dôvod, resp. odôvodnenie, resp. skutočnosť, či bol jeho obsah účastníkovi známy) bol dôvodom pre jeho neudelenie. V uvedenej veci ústavný súd vychádzal z premisy, že „Nesprístupnenie dôkazu protistrane však vždy ohrozuje právo na spravodlivý súdny proces. V konaniach, ktorých súčasťou sú aj utajované skutočnosti, je preto nevyhnutné nájsť rovnováhu medzi dvoma legitímnymi, avšak navzájom protichodnými záujmami - záujmom na zabezpečenie spravodlivého procesu pre toho, ktorého bezpečnostná spôsobilosť je skúmaná, a záujmom na utajenie informácií potrebných na ochranu verejného záujmu.“ (bod 58 nálezu sp. zn. PL. ÚS 17/2022). Následne ústavný súd predostrel nasledovné úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní veci riadil (i) „Právo na kontradiktórne konanie teda za určitých okolností musí ustúpiť prevažujúcim verejným záujmom na ochrane utajovaných skutočností. Obmedzenie ústavne zaručených procesných práv však nesmie zasiahnuť do samej podstaty týchto práv.“; (ii) „Akceptácia ústavne súladnej miery kontradiktórnosti si však vyžaduje aj zvýšenú aktivitu súdu v porovnaní s postupom orgánu verejnej správy v správnom konaní“; (iii) „Ak sa teda cudzinec žiadajúci o udelenie trvalého pobytu nedozvie žiadne dôvody, pre ktoré spravodajské služby vydali nesúhlasné stanovisko, nemožno hovoriť len o nedodržíaní absolútnej kontradiktórnosti konania, tak ako to v stanovisku naznačuje vláda. Nesprístupnením vykonávaného dôkazu en bloc pri každom negatívnom stanovisku podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov sa žiadateľovi o udelenie trvalého pobytu odopiera možnosť vyjadrenia sa k rozhodujúcej skutočnosti, ktorá priamo spôsobuje zamietnutie jeho žiadosti o udelenie trvalého pobytu.“; (iv) „Oboznámenie žiadateľa o udelenie trvalého pobytu aspoň s podstatou dôvodov stanoviska spravodajských služieb, pre ktoré bol v stanovisku Slovenskej informačnej služby alebo Vojenského spravodajstva vyslovený nesúhlas s udelením trvalého pobytu, by žiadateľovi umožnilo posúdiť, či je pre neho vôbec užitočné obrátiť sa na správny súd.“ (vid' body 60-68

nálezu sp. zn. PL. ÚS 17/2022). Vychádzajúc z týchto úvah dospel ústavný súd k záveru, že „Keďže § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov požaduje bezvýhradnú akceptáciu negatívneho stanoviska Slovenskej informačnej služby, resp. Vojenského spravodajstva, toto ustanovenie nespĺňa predpoklady najmenej invazívneho prostriedku na ochranu bezpečnosti Slovenskej republiky, a tým nevyhnutnosti pri obmedzovaní predovšetkým základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, tak ako ich v rámci čl. 6 ods. 1 dohovoru stabilizovane interpretuje ústavný súd. Súčasne pritom nebol splnený ani základný predpoklad podľa čl. 13 ods. 4 ústavy, ktorý pri obmedzovaní základných práv a slobôd vyžaduje dbať na ich podstatu a zmysel.“

36. Z v predchádzajúcom bode opísaných markánt nálezu sp. zn. PL. ÚS 17/2022 je zrejmé, že správnym súdom prejednávaná vec žalobcu vykazuje zásadné odlišnosti. Hoci žalobca, resp. jeho právny zástupca nebol oboznámený s obsahom utajovanej listiny (viď konštatovanie „Možnosť oboznámiť sa s utajovanými písomnosťami zástupca žalobcu ku dňu spracovania vyjadrenia k správnej žalobe vo veci zaistenia žalobcu podľa informácií žalovaného nevyužil.“; bod 23 napadnutého rozsudku) nemožno dospieť k záveru, že by zo strany žalovaného išlo o jej bezvýhradnú akceptáciu, resp. že by žalobca nebol oboznámený s podstatou dôvodov jeho zaistenia. Dôvody zaistenia žalobcu boli naopak žalovaným pregnantne formulované - viď bod 34 vyššie. Nad rámec uvedeného, a vo svetle vyššie opísaného nálezu sp. zn. PL. ÚS 17/2022, sa najvyšší správny súd nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že „... rozhodnutie o zaistení je založené na utajovanej skutočnosti, s ktorou sa žalobca nemal možnosť oboznámiť a s ktorou, ak by sa aj oboznámila jeho právna zástupkyňa, nemohla by o obsahu tejto utajenej v skutočnosti informovať žalobcu a žalobca by tak nemohol k tejto skutočnosti zaujať stanovisko.“ (bod 8 kasačnej sťažnosti). Najvyšší správny súd považuje možnosť právneho zástupcu žalobcu oboznámiť sa s utajovanými skutočnosťami za relevantný inštrument v rámci „vyvažovania“ kolidujúcich záujmov, teda záujmu na zabezpečenie spravodlivého procesu na strane jednej a záujmu na utajenie informácií potrebných na ochranu verejného záujmu. V neposlednom rade kasačný súd konštatuje, že o oboznámení sa žalobcu aspoň s podstatou dôvodov jeho zaistenia svedčí aj obsah jeho obrany - viď body 19 až 28 kasačnej sťažnosti žalobcu.

37. Vzhľadom na to, že žalobca v kasačnej sťažnosti tiež naznačoval, resp. tvrdil, že správny súd sa náležite a v súlade so zákonom nevysporiadal so všetkými jeho podstatnými a pre vec relevantnými námietkami, túto námietku tiež kasačný súd preskúmal. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa kasačného súdu dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli správny súd k právnomu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Žalobca dostal v napadnutom rozsudku odpoveď na všetky otázky, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci.

38. Čo sa týka dôvodu kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) SSP (nesprávne právne posúdenie veci), ktorý žalobca primárne vzhliadol v tom, že správny súd nerozlišoval medzi skutočnosťami napíňajúcimi hypotézu ohrozenia bezpečnosti štátu, alebo ohrozenia verejného poriadku [§ 2 ods. 1 písm. l) a písm. m) zákona č. 404/2011 Z. z.], kasačný súd považoval túto námietku za nedôvodnú. Z pojmového vymedzenia ohrozenia bezpečnosti štátu [§ 2 ods. 1 písm. l) zákona č. 404/2011 Z. z.] a ohrozenia verejného poriadku [§ 2 ods. 1 písm. m) zákona č. 404/2011 Z. z.] je zrejmy istý obsahový presah, inými slovami jedna právne významná skutočnosť môže naplňať charakterové znaky oboch druhov ohrozenia. Na druhej strane formulácia ustanovenia § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. obsahuje alternatívnu väzbu, teda potrebu zaistenia asociuje s ohrozovaním bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Vychádzajúc z vyššie uvedeného kasačný súd v napadnutom rozsudku nevzhliadol žalobcom identifikované nesprávne právne posúdenie, keďže ani sebadôslednejšie vysporiadanie sa s otázkou „zameniteľnosti hypotéz“ podľa § 2 ods. 1 písm. l) a písm. m) zákona č. 404/2011 Z. z. (viď bod 35 kasačnej sťažnosti) by žalobcovi neprinieslo [aj vzhľadom na znenie § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z.] priaznivejší efekt.

39. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti teda kasačný súd konštatuje, že s právny námietkami sťažovateľa sa správny súd v rozhodnutí riadne vysporiadal, vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší správny súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, keďže nebola splnená podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.